

Томе Велков

ЈУЖЕН ВЕТЕР

(избор)

ЦОТА ПАТА

Студена есенска вечер
околу “Есперанто“ Велушкиот ветер
ги соблекува керамидите од малтерот
на старите искривени сидови
Над визбените решетки
како на скара стуткан
ја собира топлината
во своите искинати дреи
во првиот сон
со мирис на мастика
најпознатиот градски клоун
Ги сонува клупите на “ Монте Карло “
во ред, без број од летната шема
прекрасните зелени спални
со легла од прв ред
Пак е лето
старата врвка од нечиј чевел
почнува да оди од нос во уста
во бескраен круг
за само една банка
почнува циркуското шоу,
се наоѓа и по некоја цигара
за копчето што на врвката доаѓа сега
и по некоја клоца
од тој што истото
по кој знае кој пат го гледа
Ој Оке оке!- Ој оке оке !
завива како ветер
мрсулав, зарипнат, потскокнувајќи
со рацете кренати
со искри во очите
неисчешлан со сламки во косата
Се гаснат светилките
“Есперанто“ е празен
решетките се ладат
труп припиен до сидот
го почнува и вториот сон.

МИЛИЦА ОД БАНИЦА

Една капина се огледува во потокот
нишајќи се на лута жица
крај оградата на гарнизонот
доловувајќи ги визиите зад оградата
мамејќи ги како шарена пеперуга
што од цвет на цвет слетува
облагодарувајќи ги
ја облагодаруваат тие

Една капина не знае
колку раце ја берат

ЈУЖЕН ВЕТЕР

Да се биде ЈУЖЕ ВЕТЕР
едана желба што се носи
сеќавање на секој чекор
тоа е болка за тебе што ме коси

Да се биде плод од југот
трн во ногата , зеленило во очите
макар недооран од плугот
кон тебе ЈУЖЕН ВЕТРУ – почит е !

Ако понекогаш во ушите си свиреж
тоа е сигнал
за младоста што оди в гинеж
од дамна до сега насекаде си стигнал

Да се биде дел од него
што венее од сеќавања
признание е за човековите его
за тие дамни среќавања

Да беше плод што се мери
на која вага ќе се стави
таа љубов од сите вери
скриена во душата моја се слави

ДЕЛБА

Хиена од југ
очи ни вадеше,
крстоносци не разнесоа
мрсници не ограбија
од врв на врв
од брег на брег
не се чу веќе ништо
ни тапан ни своно
разделени куќи направија
на жешкото сонце
малку вода во изворот

БЕЖАНЕЦ

Урината рече: Стани , не спиј
нема веќе Егеј
трагај, корењата водат кон Север
тука останува едно име,
не копај и не риј
морето нема крај

Утрината рече :
Волк си – бегај
кожата е скапа
нема дивеч за тебе
во оваа шума,
ти си дивеч
за нечија цевка

Утрината рече
ноќта не дорече...

ГРАДСКИ СИНДРОМ

Наутро го собира сиот гнев
од ненаспаните невралгични изливи
на двоножниците кои се апат меѓусебно
небаре е крај на светот
во пет до седум
виновен е секогаш некој друг

Наутро во градски
се мешаат најразлични парфеми
мириси на пот
и заудираа на мувლოსани алишта
еден врз друг, еден до друг
со лактот врз нечија глава
со чадорот нечиј чорап
некој ти се закачил за ременот
го влечеш
Мир владее меѓу оние на столчињата
кои дремливо ги кријат очите
под темните очила
со стуткано љубовно романче
а главата им ги одбројува ударите
на сопирачките

Си тргнал да го зрапчиш
ветениот дел од денот
во ова лудило секојдневно
а бројачникот на годините бележи ...

ПОРАКА

Ако ви е сеедно
земете детски весник
и во циркусот
насмејте му се
на кловнот
Виолината
оставете ја за оние
што ќе леат
како дожд
тие подеднакво жалат
за контурите
на своите граници
и за излитената наметка
што ги чуваше

ПРАТЕНИК

Го избираме овнот
за пратеник
му ги величине роговите
што ги остри
на дланките наши

Руното е бес
но од него
само луд се дели

Копитата
не месат
како младо тесто
лебот го јадат
бесмртните
а другите
законите ги чекаат

КРУГ

Ти не ќе можеш
во тој круг
создаден со јазикот за јазли
Пристапот полека
во резе се става
морничаво пред погледот се губи
потреба беше
да создаваш еѓе
доцна е
Ти не ќе можеш таму
тој прстен свил
и направил дом

РОД

Не знам дали ова раѓање
ја убива рожбата
во оваа градина
Господари сме
луѓе сме
затоа чистете трње
на боцките
не им е место
на софрата

Самоилов роду
дома расправај се
в туѓина барај се

ЧЕКАЊЕ

Кога кроеја овошките
каде пладнуваше
Слични сме
наковална
чекан
удар
веќе долго чекаш

ТОРБЕШ

Султанот од Цариград абериса
Секој Аце – Асан што ќе стане
секоја фута – шалвари што ќе облече
лојосан брав и кило урда
за Бајрам ете тоа ќе крка,
и татлии и баклави
муви да го лазат
комарци да го боцкаат
Боцнат да е од крст и икона
рече еден алилуја
и продолжи да темјаносува
земја 'ржанија

Глутница цела во реденик се фати
за'ржа остро апејки си коски
како рече Султанот
остана виното недолокано
прасето со нож во коска
Рамазанот ги голтна.

ПОРИВ

Ако си еден
не биди сам
во кругот влегуваш
на крстот се молиш
за порив
барајки корен

Ако се двајца
крстот е круг
кругот е порив
а поривот корен
- спокој кој носи
двајца во еден
еден од двајца

Томе Велков е роден во Струмица 1947 година.
Поезија создава од 1964 год. Член е на литературниот клуб *Кочо Рацин* од Велес.
Ширум земјата настапува на литературни средби на младите. Објавува во
литературните списанија и весници.
Живее и работи во Скопје.
Оваа е негова прва книга.